

3 Column
Architecturele
Ontsteltenis:
Is het doolhof
van het Thomas van
Aquinogebouw te
bezetten?

8 Meeloopreportage
Stichting Vluchteling-
enwerk: hoe is het om
te werken met mensen
die huis en haard achter zich
hebben moeten laten?

**7 Top 10 Méér-dan-
leuke kringlopen in
Nijmegen**
Welke lokale
kringlopen zijn meer dan
leuk en dragen bij aan een
betere, duurzamere wereld?

12 Echt mijn Ding
Professioneel
paaldanser Miki
vertelt over zijn
passie: 'Een simpele split
kan al genoeg zijn om
mensen te laten juichen.'

Interview

XANDER VAN DER WULP

'ONZE KRACHT IS DAT WE ANTI- SENSATIE ZIJN'

P. 6: Over de ontwikkeling van onze
nieuwsconsumptie en de rol van de NOS hierin.

foto Vera Joosten

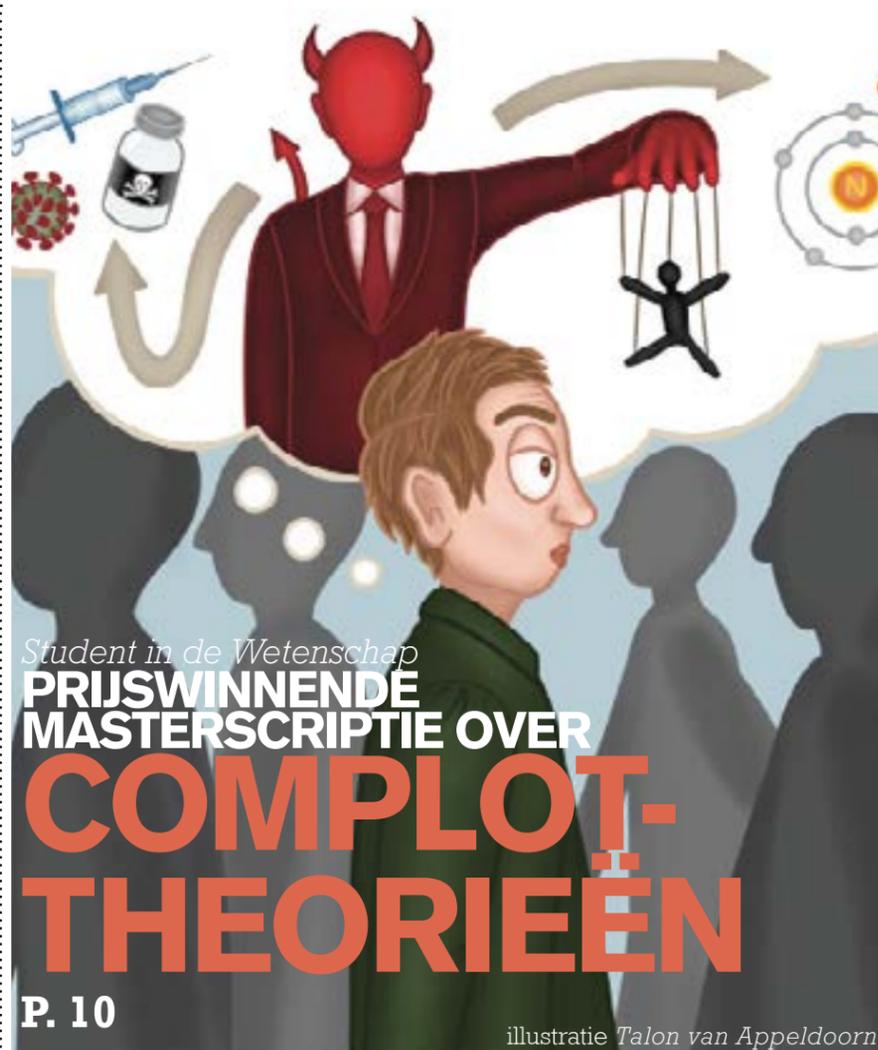
Achtergrond

TAAL IS ZEG MAAR ECHT NIET MEER ONS DING

P. 4: Hoe probeert Radboud **talenstudies** van
hun ondergang te redden?

illustratie Rivke van Collem

Student in de Wetenschap
**PRIJSWINNENDE
MASTERSCRIPTIE OVER
COMPTOT-
THEORIEËN**

P. 10

illustratie Talon van Appeldoorn

PLEIDOOI VOOR KLEINSCHALIGHEID

Op de loopbrug tussen het Erasmusgebouw en het Elinor Ostromgebouw hangt een rode lap die het protest tegen de onderwijsbezuinigingen symboliseert. Op muren, lantaarnpalen en laptops zijn Palestijnse vlaggen geplakt. In De Ondergang, waar ook onze ANS-redactie huisvest, hangen posters die oproepen naar het volgende protest te komen. De hedendaagse student maakt zich zorgen, dat is zeker. De zorgen zijn niet om het minste of geringste, maar om problemen van grote schaal: de ondergang van educatie, van mensenrechten in Gaza en zelfs van onze gehele aardbol.

Nee, we hebben geen onbezorgde studententijd. Zeker de activistische student heeft het er maar druk mee. Die lijkt bereid alles op te geven voor de goede zaak, maar loopt daarbij het risico aan zichzelf ten onder te gaan. Want wereldproblemen hebben impact. Niet alleen op de mensen die ze direct ervaren, maar ook op de mensen die er 's nachts van wakker liggen. Het valt niet mee, want hoeveel we ons ook zorgen maken, hoeveel we onze stem ook laten horen: het voelt alsof het klimaatprobleem niet op te lossen is, de oorlogen in de wereld nooit voorbij gaan en wij de regering nooit tot rede kunnen brengen. Onze invloed in de wereld lijkt enorm klein.

Maar schijn bedriegt. Want hoewel het idee bestaat dat de wereld zwaar en onveranderlijk is, biedt de leefomgeving van de student genoeg mogelijkheden om wel degelijk invloed uit te oefenen. Binnen de campus is deze invloed nodig, bijvoorbeeld bij de hervormingen van de talenstudies: in een onderwijscommissie of facultaire studentenraad hebben studenten juist een invloedrijke stem die veel te vaak ongehoord blijft. Het stopt echter niet bij onze universiteit. Denk in de chaos van de klimaatproblematiek ook aan onze eigen achtertuin. Ga eens naar een inspraakavond over de Nijmeegse natuur en vertegenwoordig op die manier de jonge generatie ook op gemeentelijk niveau. Maar de grote invloed op kleine schaal is misschien wel het duidelijkst te merken bij de studentvrijwilligers van Stichting Vluchtelingenwerk. Zij zien de stigmatisering van vluchtelingen met lede ogen aan, maar maken een wereld van verschil voor deze kwetsbare groep.

Wij pleiten daarom voor kleinschaligheid. Dat wordt systematisch ondergewaardeerd, terwijl invloed op kleine schaal misschien wel de mooiste vorm van invloed is die er bestaat. Ga dus vooral niet bij de pakken neer zitten en verander de wereld op de plekken waar dat wel kan. Help dat omaatje oversteken, vul die vage enquête van het prikbord eens in en word bovenal vrijwilliger bij een organisatie in je buurt. Dan betekenen je iets en voelt het wereldleed wat minder zwaar. Let maar op.

door Madelief van de Glind en Victor Rikmenspoel
Bladredacteuren

illustratie Rivke van Collem

Lees meer op
www.ans-online.nl

Volg ANS op Instagram

HET LAATSTE OORDEEL

Het laatste oordeel is enkel te lezen in de papieren krant. Onze krant is verspreid over de campus te vinden in de gele bakken.

Colofon

39e jaargang

Redactie Jet Bierkens, Marieke Camps, Madelief van de Glind, Franka Kramers, Victor Rikmenspoel, Donna Roukens

Medewerkers Jet Bierkens, Lisa de Bruin, Tibbe Franken, Madelief van de Glind, Kas Kornblum, Milou Matthezing, Silvian Paauwe, Victor Rikmenspoel, Bas Schutjes, Freek Silvius, Josse Smit, Mirthe Tetsch, Gijs Wortelboer

Illustraties Talon Appeldoorn, Rivke van Collem, Daphne van Duren, Fiorella de Haaij, Vera Joosten, Preecha Louwers, Donna Roukens

Columns en gedichten Madelijn Berkers, Lies Heijs, Talin de Jeu, Laurens Monster, Hugo Pendavingh

Foto's Marieke Camps, Sanne Donkers, Vera Joosten, Kas Kornblum, Hugo Pendavingh, Donna Roukens, Gijs Wortelboer

Eindredactie Madelijn Berkers, Jet Bierkens, Lisa de Bruin,

Marieke Camps, Rivke van Collem, Tibbe Franken, Madelief van de Glind, Lies Heijs, Maan Heijthuisen, Kas Kornblum, Franka Kramers, Milou Matthezing, Laurens Monster, Freija Neuteboom Spijker, Isis Okker, Silvian Paauwe, Victor Rikmenspoel, Donna Roukens, Bas Schutjes, Freek Silvius, Josse Smit, Tom Steenblok, Mirthe Tetsch, Gijs Wortelboer

Lay-out Donna Roukens

Logodesign voorpagina Noah Kleijne

Dagelijks bestuur Franka de Vries (penningmeester), Yvette Timmer (secretaris)

Druk Flevodruk Harlingen BV

Uitgave, abonnementen en advertentie-acquisitie Stichting MultiMedia: stichtingmultimedia@gmail.com

Redactieadres

Heyendaalseweg 141, 6525 AJ Nijmegen

Mail: redactie@ans-online.nl

Tel. 06-45 176 456

KEIHARD, MAAR MET EEN ZACHT RANDJE

tekst Silvian Paauwe foto's Marieke Camps

Grasgroene knieën, donkerblauwe plekken en bloedrode striemen: zo ziet een rugbyer er vaak uit na een wedstrijd. Hoe is het om deze in Nederland nog relatief onbekende sport te beoefenen? ANS zoekt het uit en weerlegt de stigma's omtrent rugby.

Hoewel het erg koud is, zit de sfeer er goed in bij rugbyvereniging N.S.R.V. Obelix. Sinds 1970 laat de studenten-sportvereniging zijn voetafdruk achter op de Nijmeegse sportvelden. Zo ook vandaag: er wordt gelachen en gepraat als de rugbyers na de gewonnen wedstrijd van vorige zondag weer gezamenlijk de sportvelden betreden.

Na de gebruikelijke begroetingen en wat 'gezellig geveifel' begint de training dan toch echt: iedereen gaat in een cirkel staan om aandachtig naar de trainer te luisteren. Kort daarna draaien schouders en armen in de rondte en worden beenspieren langzaam opgewarmd door te sprinten op de plek. Een positiespel laat de hersenen werken door de bal snel rond te kaatsen.

'Lichaamsdiscipline is onwijs belangrijk', vertelt Max van den Berg, hoofdtrainer van het damesteam van Obelix en ex-professioneel rugbyspeler, terwijl de spelers opwarmen. 'Tijdens warming-ups werk ik volgens de RAMP methode (Raise, Activate, Mobilize en Potentiate, Red.)', verklaart hij, 'een methode waarmee we het lichaam en de geest activeren.' Naast het klaarmaken voor de training zelf is deze warming-up ook bedoeld om het lichaam wat jaren extra mee te laten draaien. Een opgewarmd lichaam kan immers meer hebben en gaat dus langer mee.

Lichaam en geest zijn één, dit is wat de dames tijdens de opwarming leren. Focus is bijvoorbeeld cruciaal wanneer iemand een geslaagde tackle wil uitvoeren zonder zichzelf te bezeren. 'Bij een tackle wil je juist niet recht op iemand afgaan, maar er omheen', legt Van den Berg uit. Wie wil winnen moet goed opletten dus.

Echt rugby is niet lomp

Er wordt nonchalant gereageerd op de vraag of rugbyers het vervelend vinden dat hun sport als lomp bestempeld wordt: 'Iedereen heeft zijn eigen meningen', zegt Koen Vermeer, een reus van een vent die geboren lijkt voor de sport. Hij is rugbyfanaticus en tevens onderdeel van het mannenteam van N.S.R.V. Obelix.

'Echt rugby is niet lomp' antwoordt trainer Van den Berg op de vraag. Alles binnen een rugbywedstrijd draait namelijk om de egards die de spelers voor elkaar hebben. Dit wordt ook uitgedrukt in de strenge regelgeving. 'Wie een risicovolle tackle uitvoert of als niet-captain tegen de scheidsrechter in gaat, krijgt vaak zonder waarschuwing een gele kaart'. Hierdoor wordt respect en zorgzaamheid binnen de sport gewaarborgd. Tijdens de training letten de dames ook goed op elkaar. Wanneer een van de rugbyers een klap tegen haar hoofd krijgt, schieten haar medespelers gelijk te hulp. 'De grootste vriend van een rugbyer is het bitje', verzuchten de vrouwen.

Voor een buitenstaander lijkt rugby wellicht niet veel meer dan een duw-en-trek spel waarin weinig complexiteit schuilgaat, maar niets is minder waar. De sporters vormen zichtbaar een eenheid die, in tegenstelling tot

het stigma, zeer gecoördineerd en bedachtzaam te werk gaat. Al snel is te zien dat er veel meer achter de sport zit dan menigeen vermoedt.

'Met z'n allen in een cirkel!'

Net zoals deze begon, wordt de training afgesloten in een cirkel waarin iedereen met de armen over elkanders brede schouders staat. Al klappertandend bespreken ze wat er is geleerd tijdens de training en er wordt gelachen, nog wat gebibberd en nog wat meer gekleumd. Evenals bij de vrouwen, heerst er bij de training van de mannen, aan de andere kant van het veld, een broederlijke sfeer. Na de training maken teamgenoten praatjes waaruit je kan opmerken dat ze een persoonlijke band hebben. Op de vraag of er soms akkiefietjes ontstaan wordt rustig gereageerd: 'Af en toe kan het er tijdens de training ruig aan toe gaan, maar dat blijft altijd op het veld'.

Veel dames vertellen dat rugby voor hen een uitlaatklep is, een plek waar ze hun lichaam kunnen gebruiken en waar ze niet, zoals de dames zelf zeggen: 'hoeven te denken aan werk of aan studie'. Ook Van den Berg benadrukt nogmaals: 'In tegenstelling tot het lompe stigma is rugby juist een uiterst gedisciplineerde sport waarin elke seconde telt', want: elk moment van verloedering kan leiden tot een gele kaart, of erger nog, verlies van de wedstrijd!

Een cultuur van saamhorigheid.

Rugby is niet alleen een sport maar ook een subcultuur waarin saamhorigheid centraal staat. Na elke wedstrijd is het etiquette dat beide teams een man, of in het geval van de vrouwen, woman of the match uitkiezen van de tegenstander, waarna iedereen zo snel mogelijk de derde helft inluïdt met een biertje. Volgens Van den Berg gaan teams ook bijna nooit weg voordat er 'minimaal' één biertje is gedronken, vaak worden dit er meer. 'Iemand mag uiteraard ook chocomelk drinken, zolang het maar gezellig is'.

Na de training klinkt er gejubel. Komende vrijdag is er namelijk wederom een heus rugbyfeest en iedereen komt, want keiharde discipline moet natuurlijk ook afgewisseld worden met een wat zachtere ontlading. Zo is de mens. ANS

Architecturele ontsteltenis

Architectuur is niet neutraal: zelfs het kleinste detail van een gebouw kent politieke implicaties. Student Geschiedenis Laurens Monster schrijft over de theorie achter torens en de dogma's van dakpannen.

Een doolhof valt niet te bezetten

De omwentelingsgezinde studenten beschikken over een repertoire aan acties om druk te zetten op het universiteitsbestuur. Het bezetten van campusgebouwen is daar een van. Zo poogde ook de studenteninfidafa in mei 2024 om het Thomas van Aquinogebouw te bezetten. Alhoewel het falen van deze bezetting primair te wijten viel aan organisatorisch gehakketak, behoeft ook de architectuur van het TvA nadere inspectie.

Eerst een ontstaansgeschiedenis. Thomas van Aquino was ooit een theoloog, daarna een straat op onze campus, nu enkel nog een losstaand gebouw. Eenzaam als een wees. Het is een kind van de late jaren zeventig, die gekenmerkt werden door de zogeheten democratiseringsgolf. Iedereen kreeg, zo ging het verhaal, inspraak in het ontwerpproces. De realiteit bleek echter anders. Hoogleraren genoten medezeggenschap, lagere staf en studenten niet.

Al gauw keerde de universiteit haar geesteskind de rug toe. In 2018 werden de gelijksortige broeders en zusters van het huidige TvA namelijk het doelwit van de onverbidde sloopkogel van de universiteit. De nauwe, makkelijk te barricaderen straat maakte ruimte voor het Maria Montessorigebouw en onmogelijk te barricaderen gazons. Een schoolvoorbeeld van antirevolutionaire architectonische beleidskeuzes.

Dan nu de antirevolutionaire aspecten van het binnenwerk van TvA. Daar treft men een labyrinthisch interieur en vele lokalen. Dit heeft drie gevolgen. Allereerst is het voor de coördinatoren van de bezetting onmogelijk om overzicht te bewaren. Daarnaast hebben de vele ruimtes vele deuren, waardoor er meer verschaningen nodig zijn, welke meer tijd, geld en materiaal kosten om te bouwen. Tevens is het TvA een gatenkaas der brandveiligheid: het gebouw telt negen toegangswegen, die ieder barricades vereisen.

Menig lezer zou echter stellen dat de recente actie in het TvA juist haar bezetbaarheid bewijst. Niets is echter minder waar. Gezien de focus van desbetreffende actie namelijk niet op bezetting, maar op destructie lag, gelden geheel andere maatstaven van succes. De hoofdingang en enkele trappenhuizen werden weliswaar gebarricadeerd, maar achter deze barricades werd graffiti gespoten en patat gegeten. Het werd een ravage, aangericht door een leidingloos en structuurloos groepje anarchisten, dat na hun molestaties vrij snel weer vertrok. Een duurzame bezetting was dus geenszins een doel, wat tevens bleek uit het ongeblokkeerd laten van menig in- of uitgang. Alhoewel competente bezetters het wellicht langer uit zouden houden, zouden ook zij in het hermetisch afsluiten van het gebouw een grote opgave vinden.

Het TvA is dus ambigu. Aan de ene kant is zijn ontstaansgeschiedenis progressief, vanwege de, al dan niet beperkte, inspraak die het personeel kreeg. Aan de andere kant belet het uiteindelijke ontwerp de studenten het gebouw te bezetten, wat verzet tegen de vastgeroeste structuren van de universiteit verhindert. Een eindoordeel blijkt hier lastig. TvA is niet inherent antirevolutionair, de moord op zijn familie wel.

illustratie Vera Joosten

Achtergrond

TAAAL IS ZEG MAAR ECHT NIET MEER ONS DING

tekst *Milou Matthezing* en *Freek Silvius*
illustraties *Rivke van Collem* en *Fiorella de Haaij*

Al jaren verzuipen de talenstudies in problemen, en sommige universiteiten nemen de rigoureuze maatregel om ze geheel te schrappen. Radboud probeert ze juist te redden, maar hoe dan? En leven deze drenkelingen nog wel?

Talenstudies zijn in Nederland steeds vaker een zeldzaamheid, terwijl ze ooit als onmisbaar werden beschouwd. Bij de universiteiten in Utrecht en Leiden dreigen opleidingen als Frans, Duits en Arabisch al te verdwijnen. Geschrokken van deze opheffingsplannen, bereidt de Nijmeegse letterenfaculteit zich voor op veranderingen en tegenslagen. Talenstudies houden het hoofd al jaren amper boven water, door een lage instroom van studenten en financiële tekorten. 'Je hebt circa 25 studenten nodig om een studie quitte te laten spelen, en dat hebben we al jaren niet meer', zo vertelt vicedecaan van de Faculteit der Letteren Harm Kaal niet neerslachtig, maar feitelijk, over de uitdaging die voor hem ligt. De trend is duidelijk: als je opleiding niet populair genoeg is, verdwijnt deze simpelweg uit het aanbod.

De decaan van de Universiteit Utrecht, Thomas Vaessens, stelt: 'Binnen het bestaande financieringsmodel van het hoger onderwijs is het niet betaalbaar om kleine studies in de lucht te houden.' Het schrappen van talenstudies, zoals in Utrecht wel gebeurt, wordt op de Radboud Universiteit (RU) echter niet wenselijk geacht. Volgens dr. Janine Berns, hoofddocent Frans aan de RU en lid van de onderdeelcommissie Faculteit der Letteren, los je zo geen begrotingstekort van een paar miljoen op: 'Het is een druppel op een gloeiende plaat.' Ze begrijpt echter wel waarom veranderingen nodig zijn: 'Wat is nog doelmatig? Wat is nog rendabel? Als je die vragen gaat stellen komen de kleine studies als vanzelf onder een vergrootglas te liggen.' Maar om de expertise in Nederland te behouden heb je juist die kleine studies nodig, stelt Berns. Daarnaast zijn de opleidingen van groot maatschappelijk belang: er is een verschrikkelijk groot tekort aan talendocenten in het middelbare onderwijs.

Strijden tegen het stereotype

Wie wil er nou in hemelsnaam taal studeren? Erg aantrekkelijk wordt het namelijk niet gemaakt. Het begint al op de middelbare school: 'Wanneer je slim bent, wordt het je afgeraden om Cultuur en Maatschappij te kiezen en als je aan je decaan vertelt dat je Frans wilt gaan studeren, kijkt die je raar aan', merkt Berns op. Student Fiona Clamor (Duitse Taal en Cultuur) beaamt hoe het negatieve beeld van de studies bijdraagt aan het aanhoudende studententekort: 'Vaak zijn het juist mensen in hun omgeving die hen hiervan weerhouden. Denk aan vrienden, ouders, familie en zelfs docenten of decanen. "Je kunt beter iets fatsoenlijks studeren", zeggen ze dan.'

Want je verdient er niets mee en die dikke lease-bak zul je nooit krijgen. De gedachte is vooral dat je er alleen maar docent mee kan worden. Dat vindt Berns zonde, volgens haar worden studenten al in hun eerste studiejaar benaderd door bedrijven die hun expertise nodig hebben. Ze beweert dat er nog oneindig veel carrièremogelijkheden naast het onderwijs zijn.

Er blijven veel obstakels en het lijkt alsof zich na elke oplossing zich een nieuw probleem voordoet

Een voorbeeld hiervan is dr. Marc Smeets, universitair docent Franse Taal en Cultuur. Naast zijn docentschap is hij soms werkzaam als tolk bij Europese voetbalwedstrijden. 'Ik werd twee jaar geleden gebeld of ik kon tolken tijdens de halve finale van de Conference League en toen zat ik ineens bij Feyenoord-Olympique Marseille', vertelt hij trots. Als vertaler bij persconferenties en stadionomroeper voor Franse onruststokers, bewijst Smeets dat je echt niet enkel bij het onderwijs hoeft te blijven na je studie. Lyrisch vertelt hij over zijn ervaringen, maar hij deelt de onvrede van Berns over het slechte imago van zijn studie: 'Als je een taal studeert, komen er zoveel meer aspecten bij kijken dan wat er op de middelbare school wordt gegeven.'

illustratie *Fiorella de Haaij*

Middelmatige middelbare

'Alleen maar tekstverklaren, Frans op de middelbare school sluit niet goed aan op onze studie Frans', beklaaft Berns, want hoe kan je enthousiast raken van het leraarschap moderne vreemde talen, als het vak voor de nieuwe student nooit interessant is geweest? Tijdens de studie komen veel studenten erachter dat het docentschap helemaal niet zo stoffig en saai hoeft te zijn als zij het zelf hebben beleefd.

Curriculum.nu en Stichting Leerplan Ontwikkeling (SLO) hebben de opdracht gekregen vanuit het Ministerie van Onderwijs, om het curriculum op de basis- en middelbare school te hervormen. Deze twee organisaties specialiseren zich in het curriculum van alle vakken op het primair en voortgezet onderwijs en proberen moderne vreemde talen aantrekkelijker te maken. Zo worden taalvakken uitgebreid, door meer cultuur- en literatuuronderdelen toe te voegen. Ook zijn er digitale voornemens, een gebied waar nog veel winst op te behalen valt. Zulke initiatieven zijn belangrijk voor de universiteit, maar de communicatie tussen het voortgezet- en hoger onderwijs verlopen moeizaam. Kaal vertelt: 'We hebben wel wat contact met ze, maar over het algemeen maken we beiden onze eigen beslissingen.' Er blijven veel obstakels en het lijkt alsof zich na elke oplossing zich een nieuw probleem voordoet.

'Een talenstudie wordt gezien als best niche, dat schrikt misschien mensen af'

Verbreiding of versnippering?

Dat deze plannen geïmplementeerd moeten worden erkent iedereen op de RU, maar over hoe die veranderingen eruit moeten zien, zijn zelfs binnen de faculteit spanningen. Een belangrijk punt van discussie is de verbreiding van de studies. Kaal stelt dat studenten tegenwoordig vooral behoefte hebben aan een bredere benadering. Volgens hem willen ze niet meteen te specialistisch opgeleid worden, maar liever een algemener pakket aan kennis en vaardigheden opdoen. Hij ziet de verbreiding van het curriculum als een kans om studenten interdisciplinair op te leiden, zodat ze beter voorbereid zijn op de 'wicked problems' van vandaag. Het plan is om studenten 120 studiepunten vakinhoudelijk op te leiden en ze daarnaast zestig studiepunten - een jaar - aan vrije keuzeruimte te bie-

den. Dit biedt studenten de mogelijkheid om hun horizon te verbreden en tegelijkertijd ruimte te laten voor verdieping. Kaal beschouwt dit toekomstplan als 'the best of both worlds'. Hij hoopt dat deze flexibele aanpak leidt tot interfacultaire uitwisseling van studenten en het interdisciplinair combineren van vakken, wat de kleine talenstudies zou kunnen helpen om hun studentenpopulatie te vergroten. Zo zou een bijvakstudent wellicht de collegezaal kunnen aanvullen. Er wordt gewerkt aan roosters die zo min mogelijk overlappen met andere studies, zodat alle studenten de kans krijgen bijvoorbeeld een bijvak Frans te volgen.

'We moeten niet altijd met de vibe van de studenten meegaan'

Een student die al een talenstudie erbij doet, is Remi Pallemans. Naast zijn brede studie Geografie, Planologie en Milieu volgt hij ook nog Taalwetenschap, die qua aantallen met zijn 27 jaarlijkse studenten als een van de beste leerlingen uit de klas komt. 'Een talenstudie wordt gezien als best niche, dat schrikt misschien mensen af', denkt de student. Hij ziet verbreiding en integreren van opleidingen dus ook als iets positiefs, maar is bang dat opleidingen dan te veel informatie in twee jaar willen proppen.

Situationship met je studie

Berns is minder enthousiast over verregaande verbreiding dan collega Kaal. Allemaal leuk en aardig dat de hedendaagse student commitment issues heeft, maar 'we moeten niet altijd met de vibe van de studenten meegaan'. Ze vreest voor de kwaliteit van de studies: kun je jezelf echt een expert noemen in je vakgebied na een academische opleiding die zoveel keuzevrijheid biedt? Toch staat er volgens haar nog best veel overreind van haar opleiding, en zijn zowel docenten als bestuur blij met de huidige insteek van een jaar keuzevrijheid. De stevigheid en de kern van de opleiding staan volgens Berns sterk met een vakinhoudelijke 120 studiepunten. 'We gaan studenten geen diploma geven in de weet-niks-kunde.'

Die stevigheid is ook belangrijk voor het oplossen van het lerarentekort. Aan de Universiteit Leiden zouden schooltalen als Frans en Duits mogelijk worden samengevoegd in bredere bachelorprogramma's. Hoewel dit efficiënt klinkt, waarschuwen docenten dat het de diepgang van de vakken ondermijnt. Alsof dat nog niet genoeg is, wordt hiermee ook de doorstroom naar lerarenopleidingen bemoeilijkt, aangezien je met een brede opleiding niet hetzelfde diploma behaalt. Met het diploma dat je krijgt zo'n brede bachelor, mag je niet automatisch doorstromen naar de lerarenopleidingen. Voor het oplossen van het lerarentekort werkt zo'n brede studie averechts. Dat terwijl het tekort — dat vooral bij Frans en Duits al nijpend is — hierdoor alleen maar groter dreigt te worden.

Met de Franse slag

Om dit lerarentekort in te dammen, zijn door voormalig minister van Onderwijs, Robbert Dijkgraaf, de sectorplannen in het leven geroepen. De sectorplannen pleiten ook voor verbreding en interdisciplinariteit, zodat talenstudies met weinig studenten toegankelijker worden voor een breder publiek. Daarnaast is voorgesteld om een landelijk programma voor impopulaire vakken bij talenstudies te introduceren, deze worden dan op één plek in het land gegeven. Vrijwel meteen zegt Berns: 'Dat plan staat op een lager pitje, want het blijkt heel moeilijk om dit te organiseren.' Studenten die dit studiepakket volgen zouden bovendien heen en weer moeten reizen tussen allerlei universiteiten, wat een extra last is voor studenten van taalstudies. Dit 'reisgedoe' kan juist een averechts effect hebben op de instroom bij talenstudies. Kaal legt zich er niet bij neer: 'We hebben die plannen gekregen, dus daar zijn we nog niet over uitgepraat.' Voor de faculteit blijft het peinzen, maar klaar met het gesprek lijken ze nog lang niet te zijn. Ook zij schijnen commitment issues te hebben.

Talentragedie

De teloorgang van de moderne talenstudies lijkt een tragische cyclus zonder uitweg; het imago van talenstudies wordt op de middelbare school al verpest, waardoor de universiteit geen studenten krijgt. Te weinig studenten leidt tot te weinig geld, wat resulteert in het schrappen en verbreden van opleidingen, en het verlies van specialistische taalexpertise. Dit tekort aan specialistische opleidingen zorgt voor een groeiende leraren crisis, wat op zijn beurt weer de kwaliteit van het taalonderwijs op middelbare scholen aantast. Hierdoor keldert het imago van talenstudies nog verder, met als resultaat dat nóg minder studenten voor een talenstudie zullen kiezen. Het is een neerwaartse spiraal waarin zowel de universiteiten als de maatschappij aan het kortste eind trekken.

Het is een neerwaartse spiraal waarin zowel de universiteiten als de maatschappij aan het kortste eind trekken

De strijd tegen verval van talenstudies gaat onverminderd door. In heel Nederland worden de handen ineengeslagen om talenstudies te redden, want ondanks de vicieuze cirkel waar talenstudies in zijn beland, blijft er hoop. Door het standvastige optimisme van de Faculteit der Letteren gecombineerd met de oneindige creativiteit van hun medewerkers raak je overtuigd dat het tij nog kan keren. Aan alle kanten wordt hard gewerkt aan een succesverhaal, maar wel een waarvan de helft nog geschreven moet worden. **ANS**

illustratie *Rivke van Collem*

Dwaalsporen

In de serie 'Dwaalsporen' volgt filosofiestudent en dichter Hugo Pendavingh (22) de voetstappen en denkstappen van Nijmegenaren met een eigenaardig innerlijk leven. Aan de hand van hun waanbeelden en dwanggedachten komt hij langs bekende plekken, die zich van een heel nieuwe kant laten zien.

Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Zaterdag was doodgewoon en schilderachtig, als een foto

vooraf aan een ongeluk. Het winkelend publiek

blies ademwolkjes; hield zich liever stevig ingepakt. Er woei

een trillend fluiten door mijn lichaam heen, ijskoud –

toen ik mijn gelijk opnieuw bevestigd zag. Onmogelijk,

zo vatbaar als de mens blijft voor optische illusies.

En dat terwijl de waarheid zo doorzichtig is.

Je hoeft alleen de lijnen aan elkaar te knopen

om vanzelf bij het verdwijnpunt uit te komen.

Zo zul je zien: de toekomst ligt al opgevouwen

klaar achter de horizon, als schone was. Haar zoom

zeilt kaarsrecht op ons af; elke argeloze voetstap,

elke klokslag steeds iets dichterbij –

tot het doek valt.

illustratie *Donna Roukens*
foto *Hugo Pendavingh*

XANDER VAN DER WULP:

‘ONZE KRACHT IS DAT WE ANTI-SENSATIE ZIJN’

tekst *Tibbe Franken* en *Mirthe Tetsch*
foto's *Vera Joosten*

Politiek verslaggever Xander van der Wulp (50) is als oudgediende bij de NOS en politiek podcaster een van de bekendste gezichten in het Nederlandse medialandschap. Hij vertelt over de ontwikkeling van onze nieuwconsumptie en de rol van de NOS hierin. ‘Mijn streven is dat ik hier weg ben voordat ik echt cynisch word.’

Zijn gezicht is dagelijks te zien tijdens het NOS Journaal en zijn stem is wekelijks te horen in *De Stemming van Vullings* en *Van der Wulp*, een podcast die hij samen met EenVandaag verslaggever Joost Vullings maakt. Ook presenteert hij tweewekelijks de YouTube-serie *Rondje Binnenhof*, waar hij net als in zijn podcast en tijdens het journaal de politiek duidt. Van der Wulp loopt al enkele tientallen jaren als NOS-journalist rond in Den Haag. In die tijd is er veel veranderd: machtswissels, de snelle opkomst van sociale media en de langzame teloorgang van lineaire televisie. Hoe gaan hij en de NOS om met deze veranderingen?

Er heerst bedrijvigheid op de Haagse redactie van de NOS. De Tweede Kamer debatteert een paar straten verderop over de gebeurtenissen rondom Maccabi Tel Aviv-supporters in Amsterdam. Van der Wulp zit in een kantoortje, waar hij via een computerscherm meekrijgt hoe Geert Wilders fanatiek oreert over bepaalde minderheidsgroepen in ons land. Strak in pak, alsof hij elk moment voor de camera zou kunnen verschijnen, laat de verslaggever Wilders voor wat het is. De kans dat de PVV-leider iets nieuws gaat vertellen, acht hij namelijk klein.

Je werkt al sinds je zeventiende bij de NOS. Is de manier van nieuws brengen in al die jaren veranderd?

‘Absoluut. Vrijwel geen enkele jongere kijkt om acht uur nog naar NPO 1. Met jongeren bedoelen we eigenlijk iedereen onder de vijftig, want de oudere generatie kijkt ook al vaker terug en volgt het nieuws via sociale media. In het begin was het lastig om als nieuwsorganisatie daar op in te spelen, maar ik denk dat het de NOS, als enige in Nederland, gelukt is. RTL is daar echt nergens, deels doordat zij altijd geld moeten verdienen. Wij hebben een publieke taak en dus de luxe dat we er sowieso geld voor krijgen. Je moet ook slimme afwegingen maken: Rob Trip doet het geweldig op televisie, maar niet op TikTok.’

Sensatiekanalen als Cestmocro doen het ook goed. Hoe blijf je gedegen nieuws brengen, als je concurreert met media die ophet als verdienmodel hebben?

‘Natuurlijk willen we gezien worden. We willen mensen bereiken in allerlei doelgroepen. Daar doen we ons best voor, maar uiteindelijk is onze reputatie ons beste handelsmerk: wat bij NOS staat is waar. Ik heb kinderen, en die volgen ook *Mocro*. Dat is natuurlijk lekker sensationeel. Maar zij weten: dit komt uit een bepaalde hoek. Ze zien op Twitter [X, red.] dat Donald Trump wordt neergeschoten, en kijken daarna snel in de NOS-app of het echt zo gebeurd is. Onze kracht is juist dat we anti-sensatie zijn. Dat is onze taak. Maar ook die van het onderwijzen en van ouders.’

Podcasts zijn ook een relatief nieuw format. Hoe kijk je daar tegenaan?

‘Ik vind het format goed bij mezelf passen. De podcast geeft me ruimte om creatief bezig te zijn en om over de afwegingen die we maken te vertellen. Bovendien bereik je weer een nieuw publiek, dat geïnteresseerd is in politiek, maar niet naar het achtuurjournaal gaat kijken. Naast dat er veel tijd is voor achtergrond, is de vorm ook luchtiger. Het wordt soms de vrij-

dagmiddagborrel voor de politiek genoemd, en zo voelt het ook een beetje.’

Ondanks dat de podcast De Stemming van Vullings en Van der Wulp met 140.000 luisteraars per week een succes te noemen is, trekt deze toch vooral mensen die al in politiek geïnteresseerd zijn. Veel jonge mensen laten zich liever informeren door sociale media, zijn snel afgeleid en willen in hapklare brokken van enkele seconden bediend worden.

Zijn we misschien te lui geworden?

‘Het is wel een feit dat mensen, en zeker de jongere generaties, in steeds kortere tijd geïnformeerd willen worden. Vroeger namen mensen de tijd om hele pagina's in de krant te lezen, nu is een klein stukje in de app al voldoende. Dit geldt ook voor debatten, waarvan wij bijna tien uur moeten samenvatten in anderhalve minuut. We gebruiken quotes van dertig seconden nog maar nauwelijks, terwijl dat vroeger wel kon. Alleen als deze langere quotes echt impactvol zijn komen ze in de uitzending, maar eigenlijk zeggen we als verslaggevers tegen elkaar: maak het punt korter.’

‘Alleen als deze langere quotes echt impactvol zijn komen ze in de uitzending, maar eigenlijk zeggen we als verslaggevers tegen elkaar: maak het punt korter’

Kan je op die manier de kwaliteit van nieuws wel waarborgen? Je hebt immers maar een paar seconden om je boodschap over te brengen.

‘Je moet vooral goed bedenken of het onderwerp bij de vorm past. Laatst kregen we bijvoorbeeld de vraag of we een filmpje van vijftien à achttien seconden konden maken om het Israël-Gaza conflict uit te leggen. Daaraan moet je je niet willen wagen, want dan verdwijnt alle nuance.’ De oorlog in Gaza is een gevoelig onderwerp. Is het door dit soort polariserende onderwerpen lastiger om nieuws te brengen als NOS?

‘Twintig jaar geleden hadden we te maken met Pim Fortuyn, 9/11 en werd Theo van Gogh vermoord. Thierry Baudet was een paar jaar geleden de grootste. Nieuws brengen is dus altijd al precair geweest: wat dat betreft is er weinig veranderd. De coronacrisis was wel een periode waarin het klimaat lastiger was. Wij moesten de coronamaatregelen naar buiten brengen, waardoor sommige mensen de NOS vereenzelvigden met het kabinet. Er stonden in die tijd mensen voor de

deur die ons uitscholden voor landverraders. Toen hebben we het NOS-bordje bij de ingang weggehaald. Ik heb in die tijd nooit dingen niet durven zeggen, maar ik ging minder snel met mensen op straat in gesprek. Nu kan dat wel weer.’

Je zegt dus dat nieuws brengen altijd al precair was. Is er zelfs op sociale media de afgelopen jaren niks veranderd?

‘Vroeger was ik best actief op Twitter [X, red.], maar tegenwoordig zet ik er bijna niks meer op. Je krijgt alleen maar twee dagen lang gezeik over je heen van mensen die je woorden verdraaien. Soms reageer ik, maar daar heb ik dan meteen spijt van. Ik kijk wel een beetje naar je er over me wordt gezegd, en of ik daar aangifte van moet doen.’

Van der Wulp praat er redelijk makkelijk overheen en lijkt geen slaap te missen door bedreigingen via onder andere X. Desalniettemin bieden sociale media de ruimte voor allerlei discussies, aangewakkerd door een constante stroom van nieuws waar ook de NOS actief aan bijdraagt.

Beïnvloedt de voortdurende stortvloed van tegenstrijdige frames en opvattingen over nieuws jouw rol als politiek duidler?

‘Het debat dat nu gaande is [over de commotie in Amsterdam, red.], is best exemplarisch. Iedereen zal de felle quotes meekrijgen van aan de ene kant Wilders en aan de andere kant DENK of GroenLinks. Wilders ziet dit als een kans om zijn standpunt over de islam wat extra kracht bij te zetten. Mijn rol is met name om uit te leggen hoe de betrokken politici reageren. Daarbij bespreek ik ook het verhaal van bijvoorbeeld Wilders, wat al tijden op hetzelfde idee neerkomt. Echter is het belangrijk dat we vanuit de NOS niet een frame lanceren. Een voorbeeld daarbij is dat we de asielcrisis niet als actief omschrijven, maar dat we zeggen dat deze crisis alleen gevoeld wordt.’

Word je daar nooit cynisch van?

‘[...] Nee, over het algemeen lukt het me goed om niet cynisch te worden. Joost [Vullings, red.] zit nog langer in Den Haag dan ik, al sinds 1999. Hij heeft er soms wel last van. Zo bespreken we in de podcast het amateurisme van sommige politici. Neem de nieuwelingen die hun wensen niet waar kunnen maken, zoals minister Faber: die probeert het een en ander los te wrikken, maar ze blijft er al snel niks van te snappen en zelfs redelijk onkundig te zijn. Wij constateren dat slechts, maar het klinkt dan natuurlijk vrij snel cynisch. Dat zijn we niet: anders belasten we daarmee de hele politiek. Daarom is mijn streven wel dat ik hier weg ben voordat ik echt cynisch word.’ **ANS**

TOP 10 MÉÉR-DAN-LEUKE KRINGLOPEN IN NIJMEGEN

tekst *Lisa de Bruin*
illustratie *Daphne van Duren*

Kringloopwinkels in Nijmegen combineren sfeer, duurzame keuzes en eerlijke kansen. Waar de ene kringloop zich specialiseert in vintage kleding, verdiept de ander zich in herbruikbare snuisterijtjes. Welke lokale kringlopen zijn meer dan leuk én dragen bij aan een betere, duurzamere wereld? ANS zet ze voor je op een rijtje.

10. Kilo Kilo

Kilo Kilo is de *H&M* van de kringloopwinkels. Hun houding is namelijk erg commercieel, zeker als je het vergelijkt met de andere winkels op de lijst. Ze besteden dan ook minder aandacht aan goede doelen. Dat is aan de ene kant een minpunt, maar deze keten maakt duurzame tweedehandskleding wel populair, met winkels verspreid over heel Nederland. Ze hebben vaak *crusty dusty* truien en net als bij *H&M* is een vlekje niet ongewoon. De kiloprijs is standaard dertig euro, wat zeker niet goedkoop is, maar deze prijs voor een opa-trui is beter dan toegeven aan de wegwerpmode-industrie. Hun *anti-fast fashion* imago is dan ook hun marketingstrategie. Kilo Kilo maakt duurzame mode toegankelijk voor het grote publiek.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★

maatschappelijke waarde: ★

9. Fabrics and More

Fabrics and More is een klassieker als we het hebben over een vintage imago. De zorgvuldig geselecteerde kleding straalt, net als hun winkelinrichting, een sfeer uit die reikt van de jaren zestig tot negentig. *Levi's* broeken verkopen ze in overvloed, net als flashy riemen en funky blouses. Prijzen liggen tussen de twintig en honderd euro per kilo. Dure stoffes krijgen een duurder kaartje, want er wordt ook gelabeld op stijl. Ondanks de soms duurdere prijs maakt het stijlvollere assortiment de winkel aantrekkelijker dan Kilo Kilo. Waar dat geld terecht komt, is dan weer niet geheel duidelijk. Het wordt je als vintage-vlinder wel makkelijk gemaakt om hier te winkelen: ze nemen vaak busen met kleding mee naar pop-up plekken zoals de Vasim.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★★★★

maatschappelijke waarde: ★

8. Books 4 Life

De vrijwilligers van deze boekenkringloop doen hun uiterste best om goed uitzieende boeken een tweede leven in te blazen. Ondanks dat er alleen boeken verkocht worden, biedt de winkel een uniekere ervaring dan de kledingketens in dit rijtje. Rondsmuffelen in deze knusse kringloop, verscholen in iemands achtertuin, wordt beloond met boeken voor een paar euro! Je kunt hier *Het Gouden Ei* voor je geld kiezen, maar ook oma's stampotrecepten nalezen. De verhalen liggen voor het oprapen en de boekenwurm voelt zich hier zeker thuis. Hoewel er enkel boeken verkocht worden, verdient de winkel door haar bijzonderheid een plekje in de lijst. De stichting geeft het grootste deel van de opbrengst aan goede doelen, zoals Amnesty International en Oxfam Novib. Wij een boek, zij een bijdrage. Dat is winnen toch?

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★

maatschappelijke waarde: ★★★★★

7. Basta

In de Lange Hezelstraat zul je, als je de pop met de bodywarmer op het stoeltje naast het zijstraatje volgt, een knusse kringloopwinkel vinden. Basta heeft een kleinschalige, maar aantrekkelijke selectie van kleding en spulletjes voor een schappelijk prijsje. De vrijwilligers helpen je graag met het vinden van een hele outfit rond de twintig euro. Een trui met panterprint of juist een hoed met veren, je vindt hier iets speciaals. Basta steunt goede doelen met hun winst en organiseert af en toe een activiteit voor bezoekers. Een knus gitaaroptreden of een voorleesmiddag. Basta houdt de gasten geboid.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★

maatschappelijke waarde: ★★★★★

6. Weggeefwinkel Koningsdaal

Radiatoren, waterkokers en feeënbeldjes: allemaal gratis en voor niets. Dat klinkt bijna te mooi om waar te zijn, maar bij de Weggeefwinkel is het realiteit. *ANS* verdiepte zich al eerder in deze speciale ‘winkel’, waar iedereen vijf artikelen zomaar mag meenemen. Voor een volle tas kan je dus beter naar nummer vijf fietsen. De winkel geeft niet alleen spullen weg, maar heeft ook een verbindend karakter. Zo heeft deze kringloop een gezellige eettafel midden in de winkel, ingericht met thee en koffie waar buurtbewoners samen kunnen komen. Voor sommigen is dit een welkome ontsnapping aan de dure dagelijkse realiteit. Of je nu komt voor de gezelligheid of gewoon uit nieuwsgierigheid: iedereen mag een kijkje nemen.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★

maatschappelijke waarde: ★★★★★

5. Kringloopwinkel MARCEL

Deze schat ligt ver buiten het centrum verborgen. Bij binnenkomst word je begroet door een ruim assortiment aan meubels, glazen, platen, spulletjes en nog meer rommel. Al zigzaggend, en soms parkourend, door de lange rijen van aan elkaar gezette tafels met hebbedingetjes er op, ontdek je dat er hier voor ieder wat wils is. *Sims 2*-spelletjes, vogelbeeldjes, versleten koptelefoons, oma-blouses, maar ook authentieke sieraden met edelstenen. De sfeer heeft wat weg van een gezellige *live-laugh-love*-garageverkoop. De prijzen zijn laag, maar de verwachtingen zeker niet! Hoewel de kleding geen *haute couture*-mode is, kan je hier zeker met een goede vondst vertrekken.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★★★★

maatschappelijke waarde: ★★

4. Habbekrats

In het centrum van uitgaan en uitsmijters, bijna tegenover het Bascafé, zit het gezellige Habbekrats, voor al uw kleding en snuisterijtjes. Binnen vinden we een woonkamersetting waar je even op de bank mag ploffen als het kringlopen je onderhand te veel wordt. Bij binnenkomst vind je ook de ‘leuke meiden’ en ‘saaië mannen’ platendozen waar, laten we eerlijk zijn, iedereen weleens een foto van heeft gemaakt. De prijzen kunnen daarentegen soms duur uitvallen, soms wel twintig euro voor een set theekopjes. Dit maakt de winkel goed met zijn prachtige uitstraling: het is een hele ervaring om hier te kringlopen. Meer kunstfeer en minder kitschachtig. Voor modieuze kleding en mooie hebbedingetjes is het bij Habbekrats raak. Denk daarbij aan kerstjurken, leren jasjes, uitbundige oorbellen en kleurrijke glazen vazen.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★★★★

maatschappelijke waarde: ★

3. Kringloopwarenhuis Het Goed Nijmegen

Natuurlijk mag deze grote speler niet ontbreken in de lijst. De keten zorgt met haar duurzame karakter voor werkgelegenheden voor mensen met afstand tot de arbeidsmarkt, maar ze is wel erg commercieel. Wellicht is het daardoor dat een winkelsessie bij Het Goed ietsje duurder is dan een gemiddeld ander kringloopbezoekje, maar het scheelt niet veel. Het Goed krijgt echter bonuspunten voor haar op kleur gesorteerde secties met spulletjes. In dit regenboogwalhalla vind je veel alledaagse hebbedingen: bedrukte T-shirts, wolbollen, analoge camera's

en bloemenborden. Met een ruime onder- en bovenverdieping heeft de winkel wel groot en klein goed in overvloed. Hun uitgebreide en wekelijks variërend assortiment biedt een leuk middagje kringlopen, ook op de kledingafdeling. Een van de weinige nadelen is dat je een poosje moet willen fietsen.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★★★★

maatschappelijke waarde: ★★

2. ReShare Store Nijmegen

Al honderd jaar een van de Nederlandse koplopers in kleding en textiel hergebruiken: de kringloop van het Leger des Heils. Naast dat ReShare uit een goed doel ontstaan is, steunt de winkel ook educatieprogramma's voor scholen. Ondanks dat dit ook een keten is, houdt ReShare de prijzen lager dan Het Goed, Kilo Kilo en Fabrics and More. De kleding wordt gedoneerd en gesorteerd. De organisatie ondersteunt kwetsbaren door hen een werkplek te geven en de vrijwilligers bieden klanten graag een luisterend oor met een kopje koffie. De prijzen liegen er ook niet om: ze gaan eerlijk te werk. Stijlvolle juweeltjes haal je hier zeker uit de rekken. Voor een paar euro neem je, met een voldaan gevoel, diverse kledingstukken mee naar huis.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★★★★

maatschappelijke waarde: ★★★★★

1. Stichting Overal

Na een heus avontuur vol schatzoeken, stranden we op een magische plek: een kringloop in een modern pand, met ramen zo hoog als het plafond. Stichting Overal vat de kern van het ‘kringlopen’ samen: een allround topper door het brede assortiment aan kleding, decoraties en meubels. Deze nummer één is open op woensdag en zaterdag, en lijkt daarmee op *Harry Potter's Kamer van Hoge Nood*, die alleen verschijnt als je iets dringend nodig hebt. Stichting Overal is stukken goedkoper dan de ketens. Voor een paar euro heb je zowel kleding als snuffjes in je mandje. Dankzij de inzet van vriendelijke vrijwilligers worden kleinschalige projecten, bijvoorbeeld in Tanzania, gesteund door het overgrote deel van de winst. Het grote pand is een perfect gebalanceerde kringloop, iets wat Stichting Overal uniek maakt in Nijmegen. Want wat blijkt: Stichting Overal is dus niet overal.

prijs/kwaliteit: ★★★★★

aanbod: ★★★★★

maatschappelijke waarde: ★★★★★

ANS

Meeloopreportage

HET ONGEZIENE WERK VAN STICHTING VLUCHTELINGENWERK

tekst *Josse Smit* illustraties en foto's *Donna*

Wie als vluchteling in Nederland aankomt, verzandt al snel in bureaucratische rompslomp. Duizenden hulpverleners van Stichting Vluchtelingenwerk staan deze vluchtelingen bij. Wat betekent het om te werken met mensen die huis en haard achter zich hebben moeten laten?

Aan de voet van de Sint-Stevenskerk zit het Nijmeegse kantoor van Stichting Vluchtelingenwerk. Op het kantoor heerst een relaxte sfeer en het is een komen en gaan van medewerkers, vrijwilligers en cliënten. Er zitten mensen uit veel verschillende landen en overall om je heen hoor je vreemde talen. In deze georganiseerde chaos spelen medewerkers van de stichting een belangrijke rol in de levens van mensen die in Nederland een bestaan willen opbouwen.

Op deze locatie worden veelal statushouders — dat zijn mensen die een verblijfsvergunning hebben verkregen — geholpen. Dit wordt gedaan door maatschappelijk begeleiders. Zij leiden hun cliënten door de administratieve jungle die de Nederlandse bureaucratie heet. Verder helpen ze bij gezinshereniging, vreemdelingenrechtelijke zaken en het verlenen van juridische bijstand. Dit doen ze veelal door het voeren van gesprekken met de desbetreffende vluchtelingen. Anneke van Dooren is als teamleider maatschappelijke begeleiding werkzaam bij de organisatie en vertelt in een van de vele kamers over de stichting: 'We zijn nu op één van de vier locaties in Nijmegen waar de stichting actief is. Hiernaast werken wij bij de noodopvang en de twee asielzoekerscentra.'

Op eigen benen staan

Voor de maatschappelijk begeleider begint het traject wanneer iemand het AZC verlaat en een woning toegewezen krijgt, de zogenaamde startdag. Op deze dag wordt een maatschappelijk begeleider als coach aan de vluchteling toegewezen. Ze moeten gas, water en licht afsluiten, een zorgverzekering uitkiezen en toeslagen aanvragen. Dit lukt nooit allemaal op één dag, maar de begeleiders proberen het zo snel mogelijk op de rails te krijgen. Deze startdagen zijn daarom klijpend, zowel voor cliënt als coach. Van Dooren vertelt lachend: 'Laatst hebben we iemands stoel versierd omdat diegene honderd startdagen heeft gedaan.' Oud-rechtenstudent en vrijwilliger voor de organisatie Sophie de Graaf vult aan: 'Dat is echt kei-veel.'

Het doel van de maatschappelijke begeleiding is om vluchtelingen richting zelfredzaamheid te begeleiden. 'Maar', vraagt Van Dooren zich hardop af, 'wat is zelfredzaamheid? Veel Nederlanders hebben ook hulp nodig met hun administratie. Vanwege de studie die ik

deed, kwamen mijn huisgenoten altijd naar mij toe voor hulp met hun sollicitatiebrieven. Waren zij dan zelfredzaam?' Het einddoel van de stichting is dan ook mede-redzaamheid, dat statushouders weten waar ze terecht kunnen als ze ergens tegenaan lopen.

Hoewel het op het eerste gezicht zeer praktisch overkomt, brengt dit werk de nodige emoties met zich mee. Zo zegt Van Dooren: 'Je leeft ontzettend met de mensen mee. Zo hadden we deze week iemand die aan het huilen was in de wachtkamer vanwege het conflict in Syrië. Dit soort verhalen raken je en neem je met je mee.' Tegelijkertijd is ze realistisch: 'Je moet ook een zekere afstand nemen, anders kun je je werk niet meer doen.' Maatschappelijk begeleider en derdejaars student Social Work Kevin Hummeling vult aan: 'Het is echt een achtbaan. Je gaat mee in de hoogste hoogtepunten en de diepste dieptepunten.'

'Je gaat mee in de hoogste hoogtepunten en de diepste dieptepunten'

Breed lachend komt Hussein* het kantoor binnengelopen. De vrolijke Irakees is drie jaar geleden als vluchteling naar Nederland gekomen en werkt nu vrijwillig als tolk bij de organisatie. Hussein vertelt dat toen hij voor het eerst naar Nederland kwam, hij werd bijgestaan door Stichting Vluchtelingenwerk. 'Ik vind het leuk dat ik eerst hier begeleid werd en nu zelf mensen kan helpen!' Hij legt uit dat vertolken niet slechts gaat om het vertalen, maar ook om het overbruggen van cultuurverschillen die communicatie lastig kunnen maken. Hij mag dan vloeiend Nederlands, Engels, Arabisch en Koerdisch spreken, toch is hij nog lang niet uitgeleerd: 'Ik wil ervaring opdoen om dichter bij de Nederlanders en de Nederlandse cultuur te staan zodat ik mensen het beste kan helpen.'

Bureaucratische rompslomp

De medewerkers van Stichting Vluchtelingenwerk zijn zelf vaak afhankelijk van andere instituties zoals de gemeente of de IND. Die, zo stelt Van Dooren gefrus-

treerd: 'niet altijd de deadlines halen.'

'Ik vind het leuk dat ik eerst hier begeleid werd en nu zelf mensen kan helpen'

Zo moesten een coach en Hussein, tijdens een van de vele gesprekken

Voor het aanvragen van gezinshereniging gelden strenge voorwaarden. Zo geldt het alleen voor naaste familieleden en je moet kunnen aantonen dat het gezin al bestond voor de aankomst in Nederland. Het kan tot drie jaar duren voordat gezinsleden naar Nederland mogen komen, deze mensen worden nareizigers genoemd.

die zij deze dag voeren, aan een cliënt uitleggen dat er nog geen uitspraak is gedaan over zijn gezinsherenigingsaanvraag voor zijn vrouw, met wie hij al 41 jaar getrouwd is. De meneer had vorige maand al een reactie moeten hebben van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), maar die laat nog op zich wachten. Hij leeft in grote onzekerheid over zijn familie en het frustrereert hem dat de IND zich niet aan de afspraken houdt. Zijn coach toont haar medeleven. De man wordt hierdoor zichtbaar geraakt. Bij een gesprek met een andere cliënt lag gezinshereniging ook erg gevoelig. De jonge cliënt is in afwachting van een uitspraak en het is duidelijk dat hij er niet over wilde praten: hij veranderde meteen van onderwerp.

De strijd tegen stigma

Bij Stichting Vluchtelingenwerk merken ze dat het draagvlak in de samenleving voor de opvang van vluchtelingen afneemt. Dit raakt hun persoonlijke levens en de manier waarop zij hun werk ervaren. Volgens Van Dooren heeft dit onder andere te maken met de manier waarop de media aan berichtgeving doen over dit onderwerp. 'We zien weinig incidenten rondom onze cliënten, maar ik heb het idee dat de stigmatisering juist toeneemt door de media', zegt Van Dooren. 'Ik vind het allemaal maar bullshit', voegt Hummeling toe, 'mensen kijken slechts naar wat misgaat, terwijl er ook veel positieve kanten zijn. We kunnen bijvoorbeeld deze mensen een veilig thuis geven.' Het zit de coaches dwars dat mensen vaak weinig weten over migratie, wat maakt dat ze snel ongenueanceerd kunnen reageren.

Naast de landelijke overheid kan ook de samenwerking met andere partners zorgen voor grote uitdagingen. Hummeling vertelt: 'Mijn grootste uitdaging is de onmacht.' Soms duurt het erg lang voordat de vluchtelingen geld van de gemeente hebben ontvangen. Ze hebben hier niet alleen recht op, maar hebben het ook hard nodig om hun huis in te richten en hun vaste lasten te betalen. 'Een cliënt bij wie ik laatst thuis was, had bijvoorbeeld alleen een matras in zijn huis en zelfs die had hij van de buurman gekregen', verzuht Hummeling. 'Die jongen is pas negentien.' De Graaf vult aan: 'Het zijn erg jonge mensen die hele volwassen beslissingen moeten nemen. Wij geven hier adviezen over, maar zij zitten

op de blaren wanneer het niet lukt.'

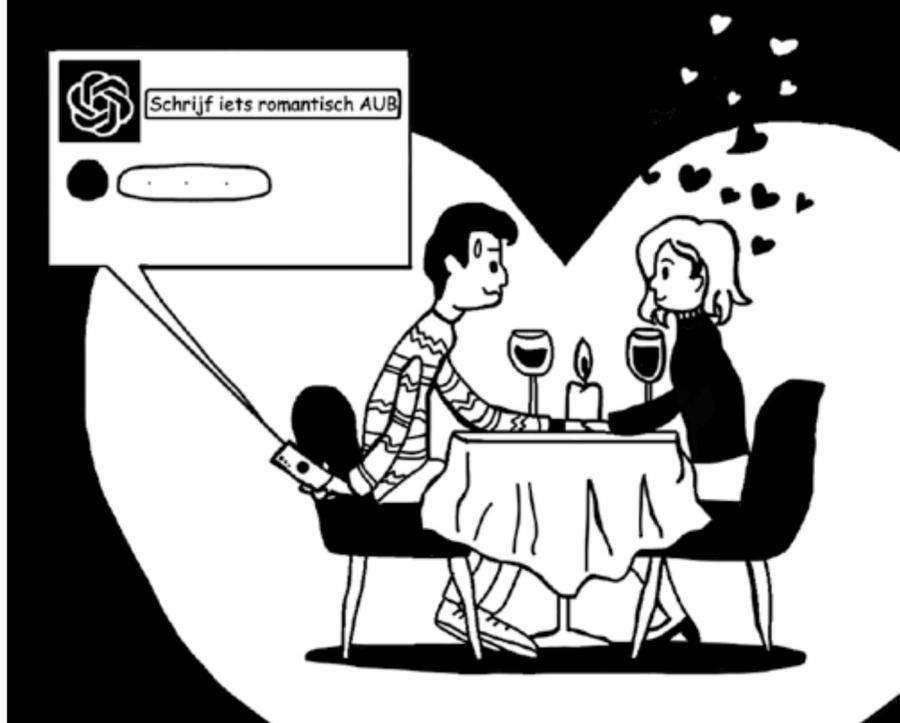
De strijd tegen stigma

Bij Stichting Vluchtelingenwerk merken ze dat het draagvlak in de samenleving voor de opvang van vluchtelingen afneemt. Dit raakt hun persoonlijke levens en de manier waarop zij hun werk ervaren. Volgens Van Dooren heeft dit onder andere te maken met de manier waarop de media aan berichtgeving doen over dit onderwerp. 'We zien weinig incidenten rondom onze cliënten, maar ik heb het idee dat de stigmatisering juist toeneemt door de media', zegt Van Dooren. 'Ik vind het allemaal maar bullshit', voegt Hummeling toe, 'mensen kijken slechts naar wat misgaat, terwijl er ook veel positieve kanten zijn. We kunnen bijvoorbeeld deze mensen een veilig thuis geven.' Het zit de coaches dwars dat mensen vaak weinig weten over migratie, wat maakt dat ze snel ongenueanceerd kunnen reageren.

Dit merken de begeleiders ook in hun persoonlijke kring. 'Mensen in mijn omgeving vragen wel naar mijn stage', vertelt Hummeling, 'Zij krijgen een negatief beeld door wat ze op tv zien, ik zeg dan: "kom maar een keer kijken!"' De Graaf ervaart ook veel weerstand in haar persoonlijke kring. 'Ik heb echt wel eens gehoord: "Faciliteer je dan terrorisme?"' Dit maakt dat zij niet meer over haar vrijwilligerswerk wil praten en er niet op ingaat wanneer mensen ernaar vragen.

Comic sANS

Cartoon Preecha Louwers
Cartoon maken voor Comic sANS? Mail naar redactie@ans-online.nl

Radboudkosmos

Van de kleinste spin die aan een web werkt in de hoek van een collegezaal tot het Erasmusgebouw als hoogste toren van de stad: alles is een element in de kleine Radboudkosmos. Talin de Jeu is student Algemene Cultuurwetenschappen en schrijft gedichten over hoe alles in onze Radboudkosmos met elkaar verbonden is.

Voor en na college komt de fiets

Deze stad huist meer fietsen dan fietsers die rakelings passeren, tweewielig tuimelen, zich fietsgraag wagen tussen kinderwagens, vrachtwagens, benenwagens. Ze trappen zich tot waaghals in dit verkeer.

We zijn op weg naar werk, college als taalloos lichaam dat tegenwind trotseert het zijn geen klinkers die langs oren suizen we koesteren al wat ruist en niks betekent.

Als zinsdelen duikelen we straten door zoals spreken soms hakkelt, stakkelt, struikelt over zichzelf wanneer een zin meer lichaam is dan taal en klanken zich vastklampen aan de tong speeksel letters aan lippen plakt.

We razen over een raster van een stad richting campus waar we theorie en taal in kadering vangen kaders zowel oprekken als inperken onszelf bevrijden, een ander vastzetten en andersom.

Maar voor we zover zijn nemen we nog even deel aan een *wielwillend* collectief waarin we tegen taal trappen en wind op onze pedalen staan om iets te ontstijgen waarvoor we allang geen woorden meer weten langs lange lanen laten we de stroom weer achter — gaan links naar Linnaeus. We gaan van fiets naar lijf van lichaam naar taal waarin we struikelen, buitelen blindelings de weg weten nog over ongebaande paden gaan.

illustratie *Donna Roukens*

Als de dood voor

Als professioneel heldin op sokken komt tweedeaars student Engelse taal en cultuur Madelijn Berkers elke dag weer achter nieuwe angsten. Van paniek voor ontploffende koelkasten tot angst om per ongeluk fraude te plegen: deze dame slaat zich vol goede moed door haar studentenleven.

Spoken zien op stap

Daar stond ik dan, in de Fuik, met een wit laken over mijn hoofd en een zonnebril eroverheen. De nacht van Halloween: wanneer de geestenwereld het dichtst bij de onze staat. De meeste studenten op stap laten echter hun halloweenkostuum in de kast hangen op deze speciale avond. Helaas was dit me van tevoren al bekend en juist daarom keek ik op tegen de veldslag met mijn angst die me deze keer weer te wachten stond. Het leek me namelijk leuk om als spook verkleed te gaan en om dan zo de QR-code voor mijn inzamelingsactie voor het goede doel te kunnen dragen, in de hoop dat mensen zouden doneren. Gelukkig had ik al flink wat *pink rum lemonade* cocktails op, dus had ik genoeg moed bij elkaar geraapt om mijn last minute witte Actiondeken met oogpaten over mijn hoofd te slingeren met een zonnebril erbovenop. Eenmaal aangekomen in de kroeg katapulteerden mensen meteen geestige opmerkingen naar mijn laken: 'Boe!' Zeer angstaanjagend. Spoken zijn immers veel banger voor jou dan jij voor hen, toch?

Wie doet nou een laken over zijn hoofd en gaat op stap? Ik vreesde dat hordes stappers me zouden achtervolgen met hooivorken en fakkels, om me dan in een dwangbus naar het gekkenhuis te brengen. Wat ik echter van tevoren was vergeten, was dat niemand mijn gezicht kon zien. Ik was zo'n goed spook dat ik buiten de loze verschrikte duif dus ook mezelf de stuipen op het lijf had gejaagd.

Meer mensen zouden zich in het openbaar als spook moeten vertonen naar mijn mening, want ik had de tijd van mijn leven. Je kunt authentiek jezelf zijn aangezien niemand je ooit zal herkennen —tenzij je er een column over gaat schrijven natuurlijk. Het laken functioneerde uiteindelijk als een soort harnas tegen mijn angst om gezien te worden, maar had genoeg gaatjes om de leuke reacties door te laten. Meerdere mensen lachten hartelijk om me toen ik achter mijn vrienden in slangformatie langsluisde.

De wereld zou een leukere plek zijn, als we met zijn allen niet zo bang zouden zijn om die rare dingen te doen waarvan we denken dat anderen er een mening over hebben. De campus is de ideale plek om daarmee te beginnen, aangezien er al veel mensen rondspoken die precies dat doen: opvallen. Na studenten Algemene Cultuurwetenschappen voorbij te zien komen is het moeilijk om er nog uit te springen op de campus. Op de universiteit is er altijd nog iemand die je overtroeft. Of het nou gekleurd haar en zwarte kleding is of juist het dragen van een net pak, nare reacties kun je altijd krijgen. Dan kun je ze net zo goed krijgen wanneer je een beetje plezier haalt uit je eigen kleding, of laken.

illustratie *Vera Joosten*

Student in de Wetenschap

DOMINIQUE (25) SCHREEF EEN PRIJSWINNENDE MASTERSCRIPTIE OVER COMPLOTTHEORIEËN

Een buurman die begint over bloeddrinkende pedofielen en een overheersende elite die ons tot slaaf wil maken. Hoe raken mensen verstrikt in het web van complottheorieën? Op die vraag probeerde Dominique Burggraaf een antwoord te vinden. Met haar scriptie won ze de *University Study Prize* en werd ze genomineerd voor de NSV Masterthesisprijs.

Burggraaf schreef haar masterscriptie over omstandigheden die mensen ontvankelijker maken voor complottheorieën. Met haar scriptie won ze de University Study Prize en werd ze genomineerd voor de NSV Masterthesisprijs. Op haar huidige werkplek, het Verwey-Jonker Instituut in Utrecht, vertelt ze waarom ze zo geïnteresseerd is in het onderwerp complottheorieën: 'Wat mij trok was dat mensen het echt fundamenteel met elkaar oneens kunnen zijn, ook over onderwerpen die op het eerste gezicht onbetwistbaar lijken.'

Na haar bachelor Filosofie koos ze voor een master Sociologie, beide aan de Radboud Universiteit. 'Sociologie had precies wat ik miste bij Filosofie: Het was praktijk- en beleidsgericht.' Daar kon ze tijdens haar scriptie uiting aan geven. Met data uit bevollingsonderzoeken probeerde ze te achterhalen welke groepen vatbaar zijn voor het aanhangen van complottheorieën. Haar verwachting was dat sociale status en blootstelling aan politieke berichtgeving invloed hebben op die vatbaarheid.

'Het idee dat er een soort "groep" is die niet het beste met jou voor heeft, is best aannemelijk'

Een kwaadaardige elite

'Complottheorieën zijn bepaald geen nieuw fenomeen', vertelt Burggraaf. 'Al sinds de oudheid zijn er mensen die geloven in ongefundeerde theorieën over complotten.' Burggraaf legt uit dat er verschillende soorten complottheorieën zijn. Ze keek vooral naar complottheorieën die gebaseerd zijn op het kwaadaardige-elitenarratief. Deze theorieën gaan ervan uit dat er een elite bestaat die in het geheim sluwe plannen smeedt om grote groepen mensen te besturen. Waarom zijn juist deze complottheorieën zo populair? 'Het idee dat er een soort "gro-

ep" is die niet het beste met jou voor heeft, is best aannemelijk', stelt ze. 'Dit kan doordat mensen andere belangen hebben. Kijk bijvoorbeeld naar grote bedrijven die puur winstgedreven zijn, die geven echt niet altijd om het welzijn van een individu.'

Waar sommige complottheorieën onschuldig zijn, kunnen bepaalde extreme theorieën, bijvoorbeeld over pedofiele netwerken, een gevaar vormen voor de samenleving. 'Sommigen geloven niet meer in de geneeskunde, dat kan gevolgen hebben voor hun eigen gezondheid,' benoemt Burggraaf. Maar het wordt ernstiger wanneer er een giftige cocktail ontstaat van complottheorieën en extremisme: 'In zulke contexten is er een klein deel bereid om geweld te gebruiken, dat kan een reëel gevaar vormen voor de samenleving. Zo is er recentelijk een aanslag op de burgemeester van Deventer verijdeld. Er zijn dus echt mensen die geweld niet schuwen.' In dit geval ging het om een groep die zich soeverein heeft verklaard, maar een deel van hen gelooft in complotten. Juist om dat soort risicovolle situaties te voorkomen is het volgens Burggraaf belangrijk om onderzoek te blijven doen naar kwetsbare groepen die ontvankelijk zijn voor dit soort complottheorieën.

Kwetsbare groepen

Tijdens het schrijven van haar scriptie ontdekte Burggraaf verbanden tussen mensen die geloven in complottheorieën. Ze keek ze naar de subjectieve sociale status: dat is een factor die aangeeft hoe mensen hun sociale status ervaren. Iemand kan een hoge objectieve sociale status hebben, maar dit zelf anders ervaren, door bijvoorbeeld een omgeving waarin iedereen een hoge objectieve sociale status heeft. Burggraaf: 'Dit kan bij mensen een gevoel van frustratie en onvrede veroorzaken.' Complottheorieën kunnen voor mensen een houvast zijn om deze gevoelens van onvrede en machteloosheid een plek te geven. 'Mensen met een lagere subjectieve sociale status zijn vaak vatbaarder voor het aanhangen van complottheorieën', vertelt Burggraaf. Door deze verbanden bloot te leggen, is het mogelijk om kwetsbare groepen in beeld te brengen.

Betrekken in plaats van afstoten

Burggraaf bracht niet alleen kwetsbare groepen in beeld, maar schreef ook een beleidsplan voor overheidsinstanties om mensen minder vatbaar te komen voor complottheorieën. Ze stelt: 'Het tegengaan van complottheorieën is een complex

proces. Mensen die al geloven in complottheorieën staan vaak niet open voor een kijkje in de keuken bij bijvoorbeeld de overheid.' Daarom moet beleid, volgens Burggraaf, vooral gericht zijn op preventie.

'Onder de juiste omstandigheden zou iedereen een complotdenker kunnen worden'

Ook is het belangrijk om kwetsbare groepen te betrekken bij overheidsinstanties en gemeenten. 'Zorg ervoor dat je mensen écht hoort en ziet', wil ze meegeven aan het op dit moment polariserende Den Haag. Ze waarschuwt: 'Gebeurtenissen zoals de toeslagenaffaire hebben het vertrouwen in de politiek niet bepaald bevorderd. Dat kan werken als aanjager voor mensen die al vatbaar zijn voor complottheorieën.'

Van wappie naar waarheidszoeker

Volgens Burggraaf hebben we allemaal een bepaalde verantwoordelijkheid: 'Het heeft geen zin om complotdenkers te bestempelen als "wappies". Onder de juiste omstandigheden zou iedereen een complotdenker kunnen worden. Daarom noemen sommige experts zulke mensen liever "waarheidszoekers".' Mensen met een kritische blik op de maatschappij en het systeem zijn niet per definitie problematisch. Het is zelfs noodzakelijk voor een goed functionerende democratie en innovatieve wetenschap. Wel stelt Burggraaf: 'Natuurlijk ligt er ergens een grens tussen een kritische blik en geloven in extreme, ongefundeerde theorieën.'

Ze pleit voor een open gesprek: 'Het is goed om, hoe moeilijk dat soms ook is, deze waarheidszoekers bij de samenleving te betrekken.' Dus, de volgende keer als je buurman begint over samenzwerende reptielen, probeer dan op z'n minst te luisteren en een onbevooroordeeld gesprek aan te gaan. **ANS**

tekst Kas Kornblum
illustratie Talon Appeldoorn
foto Kas Kornblum

ADVIES VAN ANSJE

Van twijfel over je studiekeuze tot ruzie met je huisbaas: het studentenleven brengt veel obstakels met zich mee. Gelukkig is Ansjie er om te helpen! Deze eeuwige student van maar liefst zeventig jaar jong assisteert de jeugd van tegenwoordig met haar waardevolle advies. Spits dus je oren, want als de oude honden blaffen is het tijd om op te letten!

Gang van zaken

Overdag een opgepoetste campus en 's avonds schuift, bedwantsen en beschimmelde boterhammen. Het contrast tussen de universiteit en de studentenhuizen kan niet groter. Lies Heijs (22, Master Literatuur en Samenleving) breekt een lans voor de romantiek van het studentenhuus en schrijft over alles wat zich afspeelt in de gangen van het door haar en vele anderen bewoonde Hoogeveldt-complex.

Al poepend thuis

Drieëneenhalf jaar geleden, zonnige meidag. Ik sta teuteurd in mijn kamer die naar Ikea ruikt. Op mijn bureau ligt een sleutel met een SSH&-sleutelhanger die ik twee weken later al kwijt zal zijn, maar voor de rest is het leeg. Ook de muren en boekenkast ogen kaal. Beneden staat het busje dat mijn vader gehuurd heeft. Hij legt een hand op mijn schouder en zegt: 'Je kamer richt zichzelf wel in en het thuisvoelen komt op zijn tijd ook.' Die avond huil ik terwijl ik mijn tanden poets.

Kwam het thuisvoelen door mijn kamer, die zichzelf inderdaad uitstekend, misschien voor twaalf vierkante meter zelfs wel té uitstekend, inrichtte? Kwam het door de spullen? Het nachtkastje dat ik op een hete dag bij Het Goed kocht en daarna al zweetend op de fiets mee naar huis moest nemen. De posters van bezochte concerten en onderzochte kunstwerken. Foto's van mensen die ik enkele dagen na mijn verhuizing ontmoette. Eén man en vijf vrouwen, één doet een mislukte poging om de Eiffeltoren die op de achtergrond staat vast te pakken, de rest lacht. Het schilderijtje met twee misvormde honden van de koningsmarkt, balancerend op de boekenplank van een inmiddels overleden oudtante.

Waren het de huisgenoten? De momenten samen op de bank die een beetje naar afhaalrestaurant ruikt? Discussiërend over de moeite die het kost om een bank te wassen en hoe je dat eigenlijk moet doen. In de avond biertjes drinken en vroeg wakker worden van de duiven die stipt bij zonsopkomst beginnen te koeren. Het voeren van de charmante beestjes en mijn buurjongen die op zijn raam tikt. Hij doet boos, maar ik weet dat hij het stiekem wel leuk vindt.

Ik ben niet de enige die wel eens heeft gehuild tijdens het tandenpoetsen, hoop ik, niet de enige die zich afvraagt of en waar ik thuishoor en al helemaal niet de enige die het antwoord op die vraag enigszins zoetsappig en clichématig heeft gezocht. Zie bovenstaande column. En hoewel ik zeker weet dat alles wat ik heb benoemd bijdraagt aan het thuisvoelen, weet ik sinds vorige week ook wat er in mijn lijst ontbrak en wat deze nu compleet maakt.

Toen ik op een zondagmiddag bij mijn ouders na een kopje koffie ter ondersteuning van een flinke studeersessie op de wc zat, dacht ik namelijk voor het eerst 'Goh, ik poep toch lekkerder in Nijmegen.' En toen, toen wist ik dat mijn vader gelijk had gekregen.

illustratie Vera Joosten

Daag Ansjie,
Als derdejaarsstudent heb ik het heel druk. Ik moet mijn bachelor afronden, doe een bestuursjaar en heb een druk privéleven. Ik heb daar enige stress van en hoor mezelf daarom vaak tegen andere mensen zeggen dat ik het 'zo druk heb'. Tegelijkertijd ergert ik me dood aan andere mensen die voortdurend afspraken aftegeven wegens tijdgebrek en klagen over de werkdruk van de huidige generatie.

Daarom mijn vraag: hoe ging u in uw tijd om met werkdruk en stress? En wat adviseert u mij om te doen? Toegeven aan de stress van een druk student bestaan of doorblijven en ook anderen ertoe zetten om minder te klagen?

Met gefrustreerde groot,
Anoniem

Daag kind,

Als eeuwige student weet ik alles van een druk bestaan. Van mijn dubbele studie, tot het vinden van mijzelf via enkele psychedelische uitstapjes, tot de feministische boekenclub die ik had opgericht: ook ik wilde vroeger altijd alles tegelijkertijd doen. Tegenwoordig heb zelfs ik mijn wilde haren verloren. In al die bedrijvigheid verlies je namelijk zicht op wat er echt belangrijk is in het leven. Tussen jou en mij, dat is dus niet het geklaag en de stress van anderen. Enfin, ik probeerde dus alles in een paar jaar studie te proppen, en kijk waar we nu zijn: 's Nederlands oudste eeuwige student. Wat ik heb geleerd is dat je jezelf tijd moet gunnen voor zelfontplooiing. Zoals mijn moeke altijd zei: 'Een kiemplantje wordt geen boom in drie jaar.' Deze onder-tussen dikke eik heeft er daarom rustig vijftig jaar voor genomen. Dus mijn lieve kind, adem wat frisse lucht en loop eens met blote voeten door het bos, maak je niet te sappel over het klagende volk en laat de ander voor wat hij is—behalve als iemand om welgemeend advies vraagt, natuurlijk.

Met geruststellende groet,
Ansjie

HET ALGEMEEN NIJMEEGS STUDENTENBLAD:
ANS ZOEKT
FOTOGRAFEN
REDACTEUREN
SCHRIJVERS
SITE-BOUWERS
ILLUSTRATORS
INTERESSE? MAIL NAAR
REDACTIE@ANS-ONLINE.NL
OF KOM LANGS OP KANTOOR

Ook dringend advies nodig? Scan de QR code, stel je vraag en Ansjie zal deze schriftelijk voor je beantwoorden in de nieuwe ANS krant!

ECHT MIJN DING

tekst Gijs Wortelboer
foto's Gijs Wortelboer en Sanne Donkers

Wie: Miki Marcu (21, Philosophy, Politics and Society)

Wat: Professioneel paaldansen

Dus, paaldansen is echt jouw ding. Wat houdt professioneel paaldansen in?

'Paaldansen komt oorspronkelijk voort uit circus burlesque-shows en stripclubs, maar later zijn er allerlei artistieke en atletische richtingen bijgekomen. Sommige mensen zijn een competitieve, sportgeoriënteerde kant op gegaan, waarin het minder draait om kunstzinnigheid en sexiness, en meer om atletisch vermogen en de juiste poses. Anderen hebben het sensuele en sexy aspect van paaldansen vastgehouden en weer anderen doen een beetje van beide. Al met al is paaldansen voor de meesten een hobby. Paaldansen is dus zeg maar echt heel veel dingen!

'Ik ben een beetje een aandachtstrekker dus ik houd van een groot publiek'

'Zelf doe ik voor mijn werk van alles wat. In het werkveld is het handig als je meerdere stijlen kunt beoefenen, want dan zijn er meer mogelijkheden. Ik doe shows met Striptopia,

'Een simpele split kan al genoeg zijn om mensen te laten juichen'

dat allerlei evenementen organiseert, bijvoorbeeld op de Dutch Design Week in Eindhoven en komende zomer op Down the Rabbit Hole. Ik houd van optreden! Ik ben nogal een aandachtstrekker dus ik houd van een groot publiek en van grote menigtes. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd! Bij paaldansfeesten is het publiek vaak niet heel streng. Meestal zijn de mensen er om te drinken en gewoon plezier te hebben, dus aan energie geen tekort. Anders dan bij competities is er geen druk om technische moves heel precies uit te voeren - een simpele split kan al genoeg zijn om mensen te laten juichen. Dus het staat me vrij om de expressieve kant van het paaldansen op te zoeken en plezier te hebben in de interactie met het publiek. Naast de shows maak ik ook video's om op Instagram te plaatsen en doe ik mee aan competities.'

We hebben gehoord dat je in je kamer een paal hebt geïnstalleerd.

'Ik heb mijn paal met me meegenomen van huis toen ik uit Roemenië naar Nederland kwam. Toen ik bij SSH& de loting won, wist ik eigenlijk niet of ik wel een paal neer mocht zetten op mijn kamer. Gelukkig gaf een medewerker van SSH& toestemming. De paal is wel een paar keer gevallen, want de paal werkt met een soort druksysteem, net als de reling van een douchegordijn. Het probleem is: mijn kamer is niet zo groot. Toen ik er net kwam wonen had ik nog weinig meubels en was het su-

per, maar nu raak ik telkens mijn tafel, en dat is niet zo handig...'

Wat zouden meer mensen moeten weten over paaldansen?

'Toen paaldansen mainstream werd, heeft het wereldje geprobeerd het sekswerkimago van zich af te schud den en zich zo te destigmatiseren. Er werden allerlei technische rubrics opgesteld, want bij competities heb je een objectieve maatstaf nodig om mensen op te beoordelen. Maar dat doet afbreuk aan de kunstzinnigheid van de paaldansers en vereist regels over wat wel en wat niet is toegestaan. Het kan ten koste gaan van de sekswerkers die het paaldansen hebben gepionierd. Mensen maken niet meer graag de associatie met de oorsprong van het paaldansen. Zelfs op de Radboud Universiteit doen mensen hun best

'Mensen maken niet meer graag de associatie met de oorsprong van het paaldansen'

om hun eigen soort paaldansen af te scheiden van dat soort paaldansen. Ik zou willen dat meer mensen zich ervan bewust waren dat sekswerkers en strippers de voortrekkers zijn het paaldansen zoals we het nu kennen.' **ANS**

foto Sanne Donkers

hé student!

Last van studie-stress? Kom lekker lachen bij de Lindenberg! Van de beste stand-up comedians tot grote cabaretiers en aanstormend talent: bij ons vind je het allemaal.

Daar wil ik naartoe! →

altijd € 1,50
korting en
last-minute
tickets: € 10,-

LINDENBERG

- cultuurhuis -